

Tanker om (u)vigtigheden af hvad andre tænker om mig

HVOR STOR EN rolle spiller det i dit liv, hvad andre tænker om dig? I hvilket omfang lader du dig styre af udtalte og uudtalte krav og forventninger?

Disse spørgsmål har jeg indimellem stillet mig selv. Jeg er nemlig opdraget til, at det er meget vigtigt, hvad andre tænker, og det gælder om at leve op til, hvad de end måtte mene. Min erfaringer, at det sjældent er veldefineret, så det gælder om at servicere høj og lav - og vidt og bredt - hvis man set i det perspektiv skal være et godt menneske.

Min mor (årgang 1939) gik meget op i andres mening - og den overbevisning "arvede" jeg så. Jeg har meget at takke min salige mor for. Men ovenstående er ikke på takkelisten.

JEG HAR NETOP rundet et skarpt hjørne. I den forbindelse holdt jeg en fest, hvor jeg benyttede lejligheden til en "time out". Jeg satte tiden på hold og kiggede i min velkomsttale tilbage på livets første

” Jeg bemærker til stadighed, at der ligger en særlig glæde og selvtilfredsstillelse i at træffe egne valg. Og se konsekvenserne af dem

halvdel. Udover at være taknemmelig for at have en puls, så er jeg også lykkedes med at distancere mig en del fra min barnelærdom. At aflære er ikke helt nemt for mig. For hånden på hjertet, så er hvad andre tænker om mig vel deres egen sag - og ikke min. Det har taget tid at komme til den erkendelse. Som årene ruller ind på kontoen, oplever jeg en form for overblik og stigende tiltro til

egne evner, så det efterhånden er naturligt at stå i mit eget lys i stedet for i skyggen af andre.

HVAD VIL DET så sige? For mig er det blandt andet at af-søge grænsen for egne evner, stå ved egne synspunkter og samtidig være nysgerrig på andres erfaringer og syn på verden. At balancere at være tro mod egne værdier og samtidig forsøge ikke at falde i grøften og blive en egotripper.

Som "research" til denne klumme har jeg stukket fingeren i jorden og oplever, at jeg ikke er alene i mit oprør mod, at nogen har påduttet mig at lægge låg på livet. Derfor denne klumme.

Jeg talte fx med en udenlandsk kollega forleden, og i hendes kultur ligger der en forventning om, at man bliver højere uddannet, end forældrene er - gerne læge eller ingeniør. Hvem vil ikke gerne gøre deres forældre stolte? Der er pludselig en ledstjerne, som står og blinker - sat op af andre end én selv. Så kan man være konfliktsky og et "godt menneske" og gå - eller løbe deres vej - for at få muligheden for anerkendelse.

I MIN KLUMME "Læs dette før du dør", 7. september 2018, var en af pointerne at det, som flest døende mennesker fortryder på dødslejet, er, at de ikke havde haft mod til at være tro mod sig selv, men blot leve op til andres forventninger. Bingo! Tænk at jeg var ved at falde i den giftige gryderet. Nu har jeg da formentlig nogle år tilbage, så jeg kan fyre den af - my way...

Jeg bemærker til stadighed, at der ligger en særlig glæde og selvtilfredsstillelse i at træffe egne valg. Og se konsekvenserne af dem. Et eksempel var min beslutning om kun at invitere kvinder til min runde fødselsdag forleden. 26 styk. En idé, jeg fik en dag, hvor jeg tænkte på, at jeg kendte en masse energiske, karismatiske og seje kvinder, som betød noget for mig, og som jeg gerne ville hylde. Hvad ville andre tænke om dette? Det ved jeg ikke - for jeg spurgte ikke nogen. Konceptet holdt. Fed fest.

DET VAR SÅ nogle tanker om (u)vigtigheden af, hvad andre tænker. Er du kommet hertil, så må det være, fordi emnet vækker genklang. Hvad med at vi roterer 180 grader og vender fokus på dig. Hvad er dit svar på det indledende spørgsmål? Hvis "10" er meget styret af, hvad andre tænker og "1" er ikke at være styret af andres krav og forventninger, hvor ligger du så på 10-skalaen? Stop og fortsæt når du er klar i mælet. Valget står vel dybest set mellem et liv i kærlighed (til sig selv og andre) fremfor i frygt - så svaret på spørgsmålet er essentielt.

Jeg spiller lige bolden over til Hellen Keller, så vi stopper på toppen med et citat, der inspirerer sådan en som mig, og måske er det også noget for dig: "Life is either a daring adventure or nothing". Basta.

EFTERSKRIFT: JEG OPFORDREDE i min DNA-dektivklumme 19. september 2019 læserne til at sende mig en SMS, hvis de kom til slutningen. Det valgte 26 at reagere på. Det tolker jeg som et klart livstegn, og det giver mig mod på at fortsætte med klummerierne. Jeg takker.

Som jeg ser det

"Som jeg ser det" bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter

Anette Lauritsen
Camilla Lysgaard
Ulrich Koch Borrits
Casper Skovgaard
Jens Frimann Hansen
Dorthe Carlsen
Michael Randropp
Kamilla Sevel
Konstantyner
Rolf Lund
Allan Jørgensen
Kirsten Kværnø
Mette Skamris
Carsten Bo Jensen
Claus Nissen
Jesper Lyngsøe
Christensen
Lars Michael Nielsen
Henrik Lieberkind
Janus Kyhl
Louise Manstrup
Mikael Fock
Franz Veisig
Thomas Horn
Lars Michael Nielsen
Berit Elmark
Josephine Vedel
Niels Berg
Victor Kuhlman

Franz Veisig arbejder med HR og marketing. Født og opvokset i Helsingør. I sin fritid er han aktiv i Helsingør Floorball Team og entusiastisk fotograf.

"Som jeg ser det" bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter. Du kan læse tidligere udgaver på www.helsingordagblad.dk